

δν ἡγάπα, ἥγερθη ἐν τῷ πνεύματι αὐτῆς συναυλία ἀρδόν, ἃς οὐδόλως τὴν στιγμὴν ἔκείνην ἔθεώροσε συκοφάντιδας καὶ ἀδίκους. Ἀγωνία τοσοῦτον δξεῖα κατέλαβεν αὐτήν, ὅτε μὴ ὑποθέσουσα πλέον καὶ ἀπόφασιν στερράν λαμπάνουσα, ἐποίσθε τοία βῆματα, ἄτινα προσίγγισαν αὐτήν πρὸς τὸν Δανιὴλ. Ἀρτάζουσα δὲ τὴν χεῖρα του καὶ προσπλοῦσα ἐπ' αὐτοῦ φλογοσόλον βλέψα,

— Δανιὴλ! ἀνέκραξε, αἰσθάνομαι φρίκην πρὸς πᾶν διτ, δὲν εἶναι ἐλευθέριον, ἔννομον, εἰλικρινές· ἀπό τιτινων στιγμῶν μεταξὺ ἡμῶν ἐμεσοχώροσε νέφος τὸ ὅποιον μοι ἀποκρύπτει τὰ ἀληθῆ σχέδιά σου, τὰ ἀληθῆ σου αἰσθήματα. Εάν μὲ ἀγαπᾷς, ως μοι λέγεις, δός μοι λοιπὸν τὸ ὄφθαλμοφανέστατον δεῦμα τούτου, εἰπέ μοι τὴν ἀληθειαν!

— Ο νεανίας ὠχριάσθη. Ἐταπείνωσε τὸ ὅμμα, ὀπισθοδρομῶν δὲ πρὸς τῆς ἀποτροπαίου ἀνάγκης διπώς ὄμοιογήσῃ πρὸς τὴν γυναικα ταύτην, πν φρούδαι ἐλπίδες ἐμάραναν, διτ ἡδυνάτει ν' ἀναλάβῃ ἐπὶ τῶν ὥμων τὸ βάρος αὐτῆς, διτ πρὸς τοῦτο οὔτε ἐπιθυμίαν, οὔτε χρόνον, οὔτε τρόπον εἶχε, προσεπάθησεν ἀπαξ ἔτι νὰ ὑπεκφύγῃ, τοὐλάχιστον ὅπως κερδήσῃ καιρόν.

— Ἀπατᾶσαι, φιλτάτη μοι ἀν δοὶ φαίνωμαι αὐτηγότερος ἢ συνήθως, τοῦτο πράττω μόνον καὶ μόνον διότι ἐξετάζω σπουδαίως τὴν θέσιν σου καὶ τὴν θέσιν μου, τῆς ὁποίας τὰ παρατράγῳδα καὶ τοὺς κινδύνους σοὶ ὑπέδειξα εὐθὺς ἀπὸ τῆς πρώτης στιγμῆς.

— Καὶ οὐδὲν ἄλλο μάλιστα ἐκτός τούτου μοι εἴπες· τὸ συμφέρον, διόλου τὸν ἔρωτα! . . .

— Οὕτως ὥφειλον . . .

— "Ίδως θὰ ἐπεθύμεις νὰ μ' ἀπωθήσῃς, δπως ἐπιστρέψω εἰς τὴν στέγην μου, καὶ δὲ ἀρνήσω πόσχον, διά τούτου τοῦ τρόπου, ἵνα μὴ προσλάβῃς ἄλλοιαν γλώσσαν . . .

Αἰσθανόμενος μαντευομένας τόδον ἐντελῶς τὰς ἀποκρύφους σκέψεις του καὶ τόσῳ ὑβριστικῶς καταριπτόμενον τὸ προσωπεῖον αὐτοῦ, ἔκείνος ὑπέκυψε, τέλος, εἰς τὴν αὐξάνουσαν ὀλοέν παραφοράν του, καὶ διὰ φωνῆς κεκομμένης ἐψέλλισε.

— Τίς οἶδεν ἀν δὲ θὰ σοὶ παρεῖχον ἐκδούλευσιν καὶ ἀν τοῦτο δὲν ἥτο τὸ κάλλιστον ὅπερ δύνασαι νὰ πράξῃς! . . .

— Μόλις ἀρθρώσας τὰς λέξεις ταύτας μετεμελήθη καὶ ἐσπεύσεν ὅπως ἐλαττώσῃ τὴν ἐντύπωσιν ἢν προύξενον, ἀλλ' ἀ Λουΐζα προέλαβε:

— Ίδού λοιπὸν τὸ βάθος τῆς καρδίας σου! ἀνέκραξε μετ' ὅργης ἀκρατήτου. Ἐπὶ τέλους τὸ εἶδον οὐφῶς! Ίδού τι εἶσαι, ίδού τι θέλεις! διὰ ν' ἀκούσω αὐτὸν λοιπὸν ἔγω καταστρέψομαι, θυσιάζομαι, ἀτιμάζομαι! . . . Ἐψ' ὅσον ὑπάρχει διὰ σὲ πολλὴν ἡδονὴ καὶ οὐδεμίᾳ εὐθύνη, ἡ κατάστασις εἶναι καλὴ καὶ δύναται νὰ ἔξακολουθήσῃ· ἀλλ' ὅταν ἀναγκάζοσαι νὰ δείξῃς ἀφοσίωσιν καὶ γενναιότητα, ν' ἀνταμείψῃς διὰ προσπαθείας εἰλικρινοῦς, καὶ διὰ παροδικῆς μόνον καὶ ἐλαφρῆς θυσίας τὴν ἀπειρον στοχγήν, τὴν ὁποίαν σοὶ ἐπεδαψίλευσα λυπομένη ὅτι δὲν δύναμαι ἔτι πλειονα νὰ σοὶ ἐπιδαψίλευσα, εὐθὺς ὅπισθοδρομεῖς ἀνάνδρως, εὐθὺς ἀποχωρεῖς! . . . "Ω, μὴ ἀρνεύσαι! τετέλεσται, εἶδον, ἐνόστα! Ἀμφέβαλλον καὶ διεφωτίσθην... ἐνέπεσας εἰς τὴν παγίδα ὀλοτελῶς! . . .

— Ο μαρκήσιος ἀνωρθώθη λυσσᾶν προχετούσιον διτι ἐνεπαίζετο.

— Κυρία, ἐψιθύρισε, δὲν σᾶς ἐννοῶ πλέον! . . .

— "Ω, ἐξηγοῦμαι! ὑπέλαβεν ἡ ἐρῶσα γυνὴ ἡς ἡ καρδία σφοδρῶς ἐσκίρτα καὶ αἱ χεῖρες ἐρῶγουσ, ἐν τῇ μανίᾳ εἰς ἡν ἡ φοβερά ἀποτυχία παρέφερεν αὐτήν. Ἐξηγοῦμαι! ἡδύποστα νὰ γνωρίσω ἀκριβῶς κατά πόσον ἡδυνάμων νὰ βασισθῇ ἐπὶ τῆς στοχγῆς σου, καὶ πρὸς τοῦτο προσεποιήθη δραπέτευσιν ἐκ τῆς ἐστίας μου. Ἡλίθιε, βλέπεις τὰς κεῖθράς μου κενάς, καὶ πιστεύεις ὅτι ἔψυχον πραγματικῶς; Μετὰ τὴν τρομερὰν σικνὴν τὴν ὁποίαν ἔνεκα σοῦ ὑπέστην, ἐσκέψθην, ναι, τὸ ὄμοιογῶ, ἐσκέψθην τὰ πάντα νὰ παραιτήσω καὶ νὰ σπεύσω κατόπιν σου· ἀλλὰ πρὸς τοῦτο δὲν ἐπρεπε νὰ βεβαιωθῶ περὶ τῶν διαθέσεών σου; Ιδού λοιπὸν τὰς γνωρίζω τώρα! εἶσαι ἐκ τῶν ἀνδρῶν ἐκείνων, οἵτινες εἶναι πάντοτε πρόσθυμοι πρὸς τὴν ἡδονὴν καὶ οὐδέποτε πρὸς τὸ καθηκόν· εἶσαι ἀδωνίς, ἄκαρδος, ἐπειδὴ μὲ προδιδεῖς καὶ ἀνότος, ἐπειδὴ σὲ ἐνέπαιξα! Ιδού δὲ εἰκὼν σου, κύριε μαρκήσιος δὲ Κονδοττεί! . . .

— Ο Δανιὴλ ἔδηξε τὰ κεῖλη σαρδώνιον μειδιάσας, ἀναλαμβάνων δὲ αἴφνης τὸ ἔμπεδον δὲ αὐτοῦ ἥθος.

— Δὲν σᾶς ἐνόμιζον, εἶπε, τόσῳ κρυψίνουσ, καὶ ἀληθῶς, δημοπτή μοι, μοι ἐμπνέετε ὑζιστον σεβασμόν. Ἀλλ' ἐκπληττομαι πᾶς γυνὴ τόσον συνετὴ λανθάνει ἐαυτὴν ὀλισθαίνουσα εἰς τὸ ἔγκλημα μετ' ἀφελείας τοσαύτης. Ἐπέδειτε θύμα τῆς ιδιοσυγκρασίας ὑμῶν, πλὴν ἡδονὴν συντίθετε, καὶ ὑπάρχουσι μυρίαι πιθανότητες ὅτι δὲν θὰ διαπράξῃ πλέον ἀφροσύνας. Κατὰ σπανίαν εὔνοιαν τῆς τύχης διείδετε τὸν βυθὸν τοῦ βαρύθιμου πρὸν δὲ κατακομνησθῆτε ἐντὸς αὐτοῦ, ἐπωφελήθητε λοιπὸν ἐκ τῆς πείρας καὶ μὴ προεγγίσητε πλέον ἐφεξῆς εἰς τὰ κεῖλα του. Οἱ ἀνδρες οι εύνοούμενοι ὑπὸ τοῦ ὕδραιου φύλου δὲν ἐπλάσθησαν πρὸς τὸ καθηγεῖσθαι τὸν ἀρετὴν πρὸς γυναικας εὐναστούμενας εἰς περιπετιώδεις ρωματικότητας, ἀλλ' ἐπωφελούμενοι τὰς περιστάσεις, δσάκις τοιαῦται παρουσιάζονται, ὀποφεύγουσι τὸ νὰ καταδείξωσι τὸ ἐπισφαλές τῆς ὁδοῦ πρὸς τὰς ὁμαλίας, αἵτινες τρέχουσι πρὸς ἄγραν ἐγωτίσκων· ἔαν δὲ δαι δοι κοπιῶσι πρὸς εὔρεσιν ἐραστῶν ἐγγωγίζον ἀκριβῶς τὶ διανοοῦνται ἐκεῖνοι, θ' ἀφιερούντο ἀναμφιβόλως καθ' ὅλον τὸ ὑπόλοιπον τοῦ βίου αὐτῶν εἰς τὸ καθηκόν καὶ οὐδέποτε πλέον θὰ ἐξεπιπτον. Ἐπαιξατε πρὸς ἔμοι δικινὴν θικηνίας λίαν τεκυπέντος, κυρία, καὶ οὐδόλως, ἐννοεῖται, ὁργίζομαι καθ' ὑμῶν, διότι, ἐγασιτέχνης ἐγώ, θαυμάζω τὸ τάλαντον πανταχοῦ ὅπου συναντήσω αὐτό· ἀλλὰ καταστρέψων τὴν ὄμιλιαν, σᾶς λέγω ἐλευθέρως ὅτι ἀρτι ἐμάντευσατε ἀκριβῶς ἐκεῖνο ὅπερ εἶχον ἐπὶ τὰ κεῖλα: «ἐπανέλθετε εἰς τὸν οἰκόν σας καὶ μπόεποτε ἐξέλθητε εξ αὐτοῦ». Φρονεῖτε ὅτι μ' ἐνοποιεῖτε ὑμεῖς, ἀλλὰ κ' ἐγώ σᾶς ἐνόρσα σύχην ἀποσκιάσεις, εἰσθε τιμιωτάτη γυνὴ, ως ἐρωμένη δὲ θ' ἀπετυχγάνετε ἀθλιώς· θεον ἀφ' οὐ ἐπὶ τινας χρόνον συνηρμόσαμεν τὰς φαντασιοπληξίας ὑμῶν καὶ ἐποθήσαμεν ἀλληλους, ἃς συγχωρηθῶμεν ἀμοιβαίως ἡδονὴ καὶ ἀστακίστημεν ἀλληλούς ἐρημοι καὶ ἀδργητοι. Λέγω δὲ ταῦτα ἐτεινεν διπως λάβρη τὴν κεῖρα αὐτῆς, ἀλλ' ἐκείνη διέψυγε, σπεύσασα δὲ

έργοιθν έπι τοῦ ἀνακλιντῆρος καὶ ἔβυθισθη εἰς τὰ ἄπολά αὐτοῦ προσκεφάλαια ἐκμειπδενισμένη ὑπὸ τῆς αἰσχύνης, καταδυντετριψμένη ὑπὸ τοῦ ἀλγους, ἀφροντιστοῦσα περὶ τῆς παρουσίας ἐκείνου, δειτεὶς ιδίᾳ χειρὶ τῇ κατήνεγκε τὴν αἰματηροτάτην ταύτην πληγὴν, αἰσθανομένη δὲ τὸν ἀπωλέσθην καὶ μετ' ὀλολυγμὸν εὔχομένη ὥπως ἀποθάνῃ ἐκεῖ, ἵνα ἐσφεὶ ἀπαλλαγὴ τῶν βασάνων ἡστὶστατο.

Οἱ μαρκῆσιος, ἐντελέστατα ἀπατηθεὶς ὑπὸ τοῦ ὑπεροφάνου αὐτῆς στρατηγῆματος, πέτενθεν αὐτὸν μετ' ἀπορίας, καὶ οἰονεὶ ἐκτρεπόμενος εἰς οἰκτονὸν ἐγέλλισε.

— Λουΐζα! . . . Λουΐζα, σοὶ λέγω, . . . ὀλίγην φρόντιν!^ρ! . . .

‘Αλλ’ ἐπειδὴ οὐδόλως ἐκινήθη ἐκείνη, ἀβυσσόχωστος ἐν τῷ χαρὶ τοῦ ἀπελπισμοῦ καὶ ἀπανθως κλαίουσα, ἔλαβε τὸν πῖλον αὐτοῦ καὶ ἀπίλαθεν, δὲ δὲ οὐδὲν σταγῆς τῆς φυγῆς μορφὴ ἀννψωθε, εἶχεν πῦνον παρέλθει μαργότερος τῆς ὥρας κρόνος ἀπὸ τῆς ἀναχωρήσεως τοῦ ἑραστοῦ.

Τὸ γέτωπον αὐτῆς πῦνον βασὺ καὶ πλαγεὶ, ἐπιπτονοὶ οἰονεὶ τεθλασμένοι οἱ βραχίονες τῆς, καὶ ὁ κορμὸς αὐτῆς οὐδὲν θετεῖ νὰ κινηθῇ, βλέπουσα δὲ ἐαυτὴν μόνην ἐν τῷ δωματιῷ ἐκείνῳ τοῦ ἀχανοῦς ἔξενδνος, ἔβαλε βαθὺν στόνον, ἐν φάμειλίχως ἔβάσυνεν ἐπ’ αὐτῆς οὐδὲν συναίσθησις τῆς φυγῆς αὐτῆς θέσεως. Κατὰ τὸ διάστημα τῆς διαρρευσθῆσης ὥρας ἐν ἀπεριγράπτῳ πικριᾳ περιδραμοῦσα διὰ τῆς μνήμης τὸ παρελθόν, ἔκρινεν ἐαυτὴν μετ’ ἀπινοῦς αὐτηρότητος. Ναὶ, αὐτὴν καὶ μόνην ὑπεῖχε πᾶσαν εὐθύνην τοῦ θλιβεροῦ τούτου ναυαγίου τοῦ βίου της! Οἱ σύζυγος αὐτῆς προσεπάθησε νὰ τὴν σώσῃ, καὶ ἐκείνη ηγούμηντο νὰ τῷ τείνῃ τὸ σύζητον τῆς ἀφωσιώθη αὐτῇ περιπαθῶς καὶ αὐτὴ περιεφρόνησε τὴν στοργὴν τῆς, ἀπέρριψε τὰς θωπείας τῆς καὶ ἐν στιγμῇ παραφορᾶς ἀσύγγνωστου ἐθυσίασε τὴν τιμὴν αὐτῆς καὶ τὴν γαλήνην, ἐθυσίασε τὴν ὑπόληψιν καὶ τὴν εύδαιμονίαν ἀμφοτέρων ἐκείνων εἰς φροῦδὸν τινὰ κατοπτρισμὸν τοῦ ἕρωτος, οὐτινος οὐ πλάνος γοντεία ἐν ἀκαρεὶ λυθεῖσα, παρήτει πῦνον αὐτὴν ἔκπτωτον, ἔκφονα, οὐφανισμένην ἀπὸ προσώπου τῆς γῆς, ἀνευ ἀσύλου, ἀνευ ἐλπίδος, ἐσφεὶ ἐν τῷ μέλλοντι!

Καὶ, ἀνευ ἀσύλου! περιφρονήσασα τὰς θερμὰς παρακλήσεις τοῦ συζύγου, πῶς νὰ ἐπανέλθῃ εἰς τὴν στεγὴν αὐτοῦ; νῦν δὲ οὐθαγάτηρ αὐτῆς ἐγνώριζε τὴν σκανδαλώδη φυγὴν τῆς, πῶς νὰ τολμήσῃ ν’ ἀναθανῆῃ πρὸ αὐτῆς; ἀπόθασις τοιαύτη, οἵαν εἶχε λάθει ἄγει κατ’ εὐθείαν οὐ πρὸς τὴν εὐδαιμονίαν, οὐ πρὸς τὸν θάνατον· τῇ διέψυγεν ἐκείνη, ἀλλὰ τῇ ἐμεινεν αὐτός, δηθεν πρὸς τοῦτον πῦνον ἐτείνει τὸ βλέψυμα, ἀνευ πυρετοῦ, ἀνευ ὀργῆς, ἀνευ ἐξάψεως! Λίαν περιφρονῶν καὶ ψυχαριμός ἐν τῇ ὑπερτάτῃ αὐτῆς δυστυχίᾳ, τετρωμένη δὲ καιρίως ἐν τῇ ὑπεροφανίᾳ αὐτῆς καὶ ὑπεραλγοῦσα ἐπὶ τῇ ἀναμνήσει τῆς εὐδαιμονίας πῦν ἀπελάκτισεν, οὐδὲν πλέον ἀλλο διέβλεπε μέδον εὐγενοῦς ἀπὸ τῆς ἀποπλανήσεως αὐτῆς διεξόδου. εἰμὶ μόνον τὸν ἀνέκκλητον ἔξαφανισμόν.

Προενεγκοῦσα ἐκ στερρᾶς ἀποφάσεως τὴν καθ’ ἀντῆς καταδίκην, ἔσπευσε πρὸς τὴν ἐκτέλεσιν αὐτῆς ἀνευ ἀναβολῆς· διθεν ἐσήμηνε τὸν κώδωνα ὥπως ζητήσῃ τὸν λογαριασμὸν τῆς, ἐνόσφρ δὲ οὐδεισθοῦσα

ὑπρέπεις κατήρχετο ὅπως παραλάβῃ αὐτόν, καθημένην πρὸ αὐτῆς ταύτης τῆς τραπέζης, πρὸ αὐτοῦ τούτου τοῦ χάρτου δι’ οὖ, ἀπὸ τόσον εὐέλπιδος καρδίας, πρὸ μικροῦ ἐκάλει τὸν ἀπιστὸν ἑγραφὲ πρὸς τὸν σύζυγόν της ἀγγέλουσα αὐτῷ τὴν ἀπαισίαν ἀπόθασιν. Κατὰ τὴν ὑγιεινὴν διτιγμὴν, ἦν αὕτη μετὰ πόδου ἐφύοντει τελευταῖαν τοῦ βίου της, ὑπὸ τὴν συναίσθησιν τοῦ κακοῦ ὅπερ ἐποίησε πρὸς τὸν ἀνδρα τὸν τόσῳ ἀγαθόν, εὐθὺν καὶ γεναιον ὑπὸ πικρῶν τοῦ συνειδότος τύψεων καταληφθεῖσα, δὲν πόδυνθη νὰ συγκρατήσῃ τὸν δοῦν τῶν δακρύων αὐτῆς, ἀπερ κυματηδόν ἐπὶ τοῦ χάρτου ἐκρεύσαντα, διέβρεξαν αὐτὸν διὰ θλιβερᾶς πικροσταλάκτου δρόσου. Ἐπὶ στιγμὴν οὐ δειλὴ αὐτῆς χειρὶ διέμεινε διστάζουσα, καὶ ἀσπιδὸς οὐ χιονώδης τοῦ χάρτου χροιά. . . . Φεῦ! τί νὰ εἴπῃ πρὸς τὸν Δασίδ; πῶς νὸ τῷ ἐκφράσῃ τὴν ἐνδόμυχον συναίσθησιν της; Τότε ἄπαξ ἔτι οὐ περοφύια τοῦ χαρακτῆρος αὐτῆς κατίσχυσε, μὴ θέλουσα δὲ ν’ ἀφίσῃ τὴν καρδίαν της ἐλευθέραν ὥπως λαλήσῃ, ωπισθοδόμης πρὸς τῆς εἰλικρινοῦς ὄμολογίας τοῦ ψυχικοῦ μαρτυρίου, ὅπερ ἐβασάνιζε τὴν ὑσιάτην τῆς ζωῆς της στιγμὴν. Καὶ σφίγγουσα σπασμωδῶς τὸν γραφίδα μεταξὺ τῶν δικτύων ἐχάραξε τὰς ἀκολούθους γραμμάς:

Χαῖρε, Δασίδ· λίγην ὁψὲ κατεῖδον δὲ τη στρεβλὴν ἐπορεύθην δόδον . . . καὶ ὥπως ἔξελθω αὐτῆς ἀποθήσκω. Συγχέρησον μοι καὶ ἀντικατάστησόν μοι παρὰ τὸ τέκνον μας.

Λουΐζα.

Σφραγίσασα τὸ γράμμα ἔδωκε τὰ ὀφειλόμενα χρήματα πρὸς τὴν ἀνρμένουσαν θαλαμηπόλον καὶ κατέβη. Ἀνέλαβεν εἶτα τὸν σεριέδοντα τοὺς ἀδάμαντας αὐτῆς σάκκων, ἔξπληθεν εἰς τὸν δόδον Ριβολί καὶ ἀκολουθήσασα τὰς παρὰ τὸν Κεραμικὸν διπούσας κιγλιδίας, ἔθασεν εἰς τὴν πλατείαν ‘Ομονοίας, ὅπου ἀναλογισθεῖσα δὲ τὸ ἀτοπον πῦνον νὰ κρατῇ ἐφ’ ἐαυτῆς τὰ χρήματα καὶ κοσμήματά της, ἔσκεψατο ν’ ἀποθέσῃ αὐτὰ ἐν τῇ λέσχῃ διευθύνουσα πρὸς τὸν συνταγματάρχην Περινιόν.

Εἰσῆλθε λοιπὸν εἰς τὸ θυρωδεῖον καὶ εἶπε πρὸς τὸν θυρωδόν.

— Δώσατε τὸν σάκκον τοῦτον εἰς τὸν συνταγματάρχην Περινιόν, οὐ μέρους τῆς κ. Ἐρβελέν.

— Μάλιστα, κυρία, εὐθύς· οὐ συνταγματάρχης εἶναι ἐδῶ.

Ἐξελθοῦσα τῆς Λέσχης ἐθεώρησεν ἐαυτὴν μᾶλλον ἐλευθέραν καθ’ δια σύδενς πλέον ἀλλο μέγιμνα ἔβασυνεν ἐπ’ αὐτῆς. Διαβάσα δὲ τὴν πλατείαν πάλιν, εὐρέθη πρὸς τῆς γεφύρας καὶ ἔβασισε κατὰ τὸ ἀνάκτορον Βουρβών. Κύψασα δὲ τότε πρὸς τὸ διγυροφρέον τοῦ ποταμοῦ κῦμα, ὅπερ ἐργάζεται γοργῶς παλιρροοῦν ὑπὸ τὰ τόξα.

— Ιδού δὲ τάχος μου! διενοῦμην ἀλλὰ δὲν δύναμαι νὰ βιθισθῶ εἰς τὸ βεῦμα ἐν πλήνει πλέον, πρὸ τόσου σμήνους διαβατῶν, οἵτινες ἀναμφιθύλως θάμη ἀνέσυρον, δημιουργοῦντες οὕτω θλιβεράν ἄμα καὶ γελοίαν σκηνὴν. Ἄναγκη ν’ ἀναμείνω τὴν νύκτα· εἶναι πῦνον οὐ πέμπτη ὥρα, καὶ μετὰ δύο ἐξηκοντάλεπτα θὰ δυνηθῶ νὰ ἐκτελέσω δὲ τὰς αὐτῆς στιγμάς παραλλαγῆς τῶν βασάνων ἃς ἔφιστατο.

Ἐθράδυνε τὸ βῆμα ὅπως μὴ ἀπαυδήσῃ, τοὺς ὁφθαλμοὺς δ' ἀτενῶς προσπλοῦσα ἐπὶ τῆς ἀργυροπασίνου τῶν ὑδάτων ταννίας, πῖτις ἔχετείνετο εἰς ἀπώτατον μῆκος μέσῳ ὑψηλῶν ἀνδρῶν ἐξ ἀπορρωγάδων πετρῶν, ἔστι τέλος οἰονεὶ μαγευθεῖσα ὑπὸ τῆς αεικινῆτον στιλβιδόνος τοῦ κυματομένου φεύματος.

Ἐρειδομένην ἀπό τινων στιγμῶν ἐπὶ τοῦ στιθαίου τῆς γεφύρας καὶ φαινομενικὰς μετὰ προσοχῆς θεωγένην τὸ σπιδάλιον ἀκατίου, διπερ παρελάμβανεν ἐπιβάτας, ἡ φυγὰς ἥσθιάνθη αἴφνης ἄγνωστον κεῖσα θιγουρᾶν τὸν βραχίονα αὐτῆς. Ἐσθράφη ἀποτόμως καὶ ἐν κεραυνοβόλῳ ἐκπλήξει εἶδεν ἐνώπιον τῆς τὸν καθηγτὴν Σανδρέν.

— “Ω! λοιπόν, ἀγαπητὴ κυρία, τῇ ἔκραξε μετ' ἐπιβλητικοῦ ὕφους, τί βλέπετε ἐδῶ;

Ἐκείνη προσεπάθησε ν' ἀποκρύψῃ τὴν φρικῶδην αὐτῆς ταραχήν.

— “Α! . . . εἰσθε σεῖς, ἀγαπητὲ φίλε; ἐψέλλεσε. μ' ἔξεπλήξατε . . . ἔβλεπον . . .

Ἄλλα τῇ ἔλειψεν ἡ δύναμις ὅπως ἔξακολουθήσῃ πρὸ τοῦ διειδυτικοῦ καὶ ἀνυπόχου βλέμματος ὅπερ ὁ φίλος ἐνέτεινεν ἐπ' αὐτῆς, καὶ ἐσίγυρε τρέμουσα ὑπὸ τὴν ἴδεαν ὅτι ἀνεγίνωσκεν οὗτος σαφῶς ἐν τῷ βάθει τῆς διανοίας της. Μηδόλως δὲ ἀποσύρων τὸ βλέμμα μετὰ δεσποτισμοῦ παραδόξου διοφός, ἀρπάζων τὸν βραχίονά της ὑπὸ τὸν ἑαυτοῦ, ἔσυλεν αὐτὴν πρὸς τὴν ξηράν.

— Σᾶς βλέπω ἀληθῶς πολὺ μακράν τῆς συνοικίας σας καὶ τῶν συνήθων ἀσχολιῶν σας, τῇ εἰπε, ἀπομακρύνθητε λοιπὸν διοτελῶς ἀπ' αὐτῶν, ἀκολουθοῦσά με ἐπ' ὀλίγον . . . Ἐξέρχομαι ἐκ τῆς Ἀκαδημίας καὶ μεταβαίνω σκιαδά . . . ἔρχεσθε, δὲν ἔχει οὕτω;

“Ἡ Λουΐζα ἔβαδισεν αὐτομάτως ἄναυδος καὶ ἀδούλητος ὡς παιδίον. Ἐπὶ τινὰ χρόνον ὕδενον σιγῆλοι, ἀλλ' ὅτε ἔθασαν εἰς τόπον ἔνθα σπάνιαι ἐπεφαίνοντο ἀνθρώπων μορφαῖ.

— Τι διενοεῖσθε, καθ' ἣν στιγμὴν σᾶς ἀπάντησα; τῇ εἰπεν ἀνεδικῶν διὰ τοῦ βλέμματος τὴν καρδίαν αὐτῆς.

Ἐκείνη οὐδὲν ἀπεκρίνατο, κινήσας δὲ τὴν κεφαλὴν ὁ σοφὸς ἐπανέλαβεν πρέμα.

— Αἱ ἴδεαί τὰς ὁποίας κατὰ τὸν ὄραν ἐκείνην ἐκυκλοφορεῖτε εἰς τὸ πνεῦμά σας, δὲν ἥσαν καλαί, ἀλλ' οὐ δὲν δύνασθε νὰ μοὶ ἐμπιστευθῆτε αὐτάς, ἀλλ' ἐν τούτοις δὲν ἀγνοεῖτε ὅτι οὐκ ὀλίγα ἐγὼ γνωρίζω, ἐὰν δὲ ὀφείλω νὰ σᾶς διαβεβαιῶσα πιστότερον, δύναμαι νὰ σᾶς ἀναγγείλω ὅτι πρόδει ἐμὲ χθὲς ἐσπέρας, ἀποχωρισθεῖς ἀλλ' ὑμῶν, πλὴν ὁ σύζυγός σας.

Αἱφνιδίως τὰ δύματα τῆς νεαρᾶς γυναικὸς ἐμεγεθύνθησαν, καὶ βαθεῖα ὠχρότερης ἐξηπλώθη ἐπὶ τοῦ προσώπου αὐτῆς· μόλις δὲ τοὺς καταπνίγοντας αὐτὴν λυγμοὺς συγκρατοῦσα, ἔστη καὶ ἔδειξε διὰ τῆς κειρὸς τὸ πολυρρεῦμον ὕδωρ ὅπερ ἐκύλιε μακράν τὰ βαθέα αὐτοῦ καὶ ζόφερόχροα ταύματα.

— “Οταν μ' ἀπνητήσατε, ἐψήθυρισε διὰ φωνῆς κεκομμένης, ἔζητον εἰκῇ τόπον μονόρον καὶ οὐσυχον ὅπως ἀποθάνω.

Ἀσκαρδαμυκτὶ θεωρῶν αὐτὴν ἔτι ἐκείνος, ἔλαβε τὸν καρφὸν τῆς κειρός της, καὶ διὰ τῶν ἐπιτιθείων δακτύλων ἔξητασε τὸν σῆματον αὐτῆς.

— “Ἔχετε πυρετόν, πρέπει νὰ καθομυχάσητε.” Ελ-

θετε μέχρι τῆς οικίας μου, διότι κρατῶ ὑπὸ μάλις μέγα δέμα ἑγγράφων, τὸ ὅποιον πολὺ μὲ στενοχωρεῖ. “Ἄλλως τε φέγγει καθαρῶς, καὶ δὲν προτίθεσθε βεβαίως νὰ ἑκτελέσητε τὸ σχέδιόν σας αὐτοστιγμεῖ· Οἱ συνομιλήσωμεν ὀλίγον, καὶ μετὰ τοῦτο, ἀν ἐπιμένυτε εἰς τὴν πρόθεσίν σας ἀκόμη, — καθ' ὅτι ἐγώ φρονῶ ὅτι δὲν πρέπει νὰ ἐναντιώμεθα πρὸς τὰς αὐστηρῶς λογικὰς καὶ πεφωτισμένας ἀποφάσεις, — ὅπως σᾶς σῶσω ἀπὸ τῆς ἀγωνίας τῶν ὑστάτων στιγμῶν, καὶ ἀπὸ τῆς βασάνου τῆς διμοσίας δακτυλοδεικτήσεως, σᾶς παραδαμεῖνας εἰς τὸ χημεῖον μου καὶ ἐκλέγω ἔξαιρετον τοξικόν, τοῦ δποίου ἐλάχισται γανίδες ἀνωδύνως ὅλως θὰ σᾶς θανατώσωσι.

— Εὔχαριστῷ, εἰπεν ἐκείνη μειδιῶδα ἐκ χαρᾶς, αὐτὸ καὶ μόνον ἐπιθυμῶ ἐγὼ πῦρ.

“Οτε ἔθασαν εἰς τὴν πάροδον Βουρδονναί, δὲ Σανδρὲν πνοιές διὰ μικρᾶς κλειδὸς κρυψίαν θύγαν τοῦ οἴκου του, καὶ ἀναβάς μετὰ τῆς ξένης ιδιαιτέραν κλίμακα ἄγουσαν εἰς τὸ χημεῖον αὐτοῦ, πνοιές τὸ δῶμα ἐκεῖνο, ἐν ᾧ ἀπὸ μακρῶν ἐτῶν διεβίοις ἐν ἀπολύτῳ μονώσει τὴν Ἐπιστήμην μόνην ἔχων ὡς σύντροφον.

— Εἰσέλθετε, εἰπεν, ἀλλ' ἐπὶ τῆς φλιτίδης πρῶτον ἀποθέσατε ὄλους τοὺς φόβους καὶ τὰς προδηλώψεις ὑμῶν· ἐδῶ ὄλαι αἱ ἀνθρώπινοι ἀδυναμίαι ἀνελύθησαν καὶ ἐκριθησαν, ἔτυχον δὲ ἐπιεικείας καὶ συγγνώμης. “Ἡ μελέτη μοὶ καταδεικνύει, οἷμοι! τόσῳ σαφῶς πόσον μικράν ύπερχομεν εὐθύνην καὶ τῶν ἐνοχωτάτων ἔτι πράξεων ίμδην, ὥστε, θὰ μ' εὔρητε ὄλοσχερῶς διατεθειμένον ὅπως περιθάλψω ὑμᾶς καταλλήλως, καὶ ὅπως, ἀν μὴ δυνηθῶ νὰ σᾶς θεραπεύσω, τούλαχιστον συμπαθήσω εἰλικρινῶς.

“Ἡ νέηντς ἔσεισε τὸν κεφαλὴν ἀμφιβάλλουσα, καθιώσα δ' ἐπὶ ἀναιλιντῆρος, εἰς τὸ βάθος τοῦ δποίου οἰονεὶ ἔθαπτετο.

— “Ἐάν γνωρίζετε τὰ σφάλματά μου, εἰπε, γνωρίζετε ἐπίσης καὶ δ' τι είναι ἀσύγγνωστα καὶ ἀνεξαγόραστα.

— Εκείνος θεωρῶν αὐτὴν μετὰ γλυκείας ἀγαθότητος, ἀπάντησεν.

— Εἶναι λιαν καλὸν τὸ ὅτι κρίνετε πῦρ αὐστηρῶς ἔστιν· ἀλλὰ ποῖον εἶναι τὸ σφάλμα ὅπερ οὐδόλως ἐξαγοράζεται, εἰμὶ διὰ τοῦ θανάτου; ἐγὼ τούλαχιστον οὐδὲν τοιοῦτο γνωρίζω.

— “Τράχηχουσι τινὰ ἐν τούτοις, ὑπέλαβεν ἐκείνη διὰ τῆς αὐτῆς ἀγωνίαδους φωνῆς τόσον σοβαρά καὶ ἐπιφέροντα οὐ μόνον εἰς τὸν δράστην ἀλλὰ καὶ εἰς τοὺς περὶ αὐτὸν συνεπείας τόσον φυικώδεις, ὥστε, ἀπαξ λαβόντα χώραν, καθιστῶσιν ἐφεξῆς τὸν βίον ἀδίωτον.

— Τοῦτο σημαίνει, εἶπε σοβαρῶς δ σοφός, ὅτι δράστης στερεῖται θάρσους ὅπως ἐπανορθώσῃ αὐτά.

— Καὶ ἀν τοῦτο εἶναι ἀδύνατον;

— Οὐδὲν εἶναι ἀπολύτως ἀνεπανόρθωτον, εἰμὶ μόνον δὲ έκούσιος ἐκμιηνεισμός έαυτοῦ. Τούναντίον δὲ ὀφείλομεν νὰ δύολογησωμεν δὲν ἐν τῷ ιθικῷ βίῳ εἶναι πρᾶξις ὑψηλοτέρᾳ τὸ νὰ ἐξαγοράσῃ τις τὸ διαπραγμήν σφάλμα ἢ τὸ ν' ἀπέκρι δλῶς ἀπ' αὐτοῦ. Δέν θέλω βεβαίως νὰ κακολογήσω κατὰ τῆς ἀρετῆς, ἀλλ' εἶναι δηλον δὲν τι αὐτη βαίνει τὴν εὐθείαν δόδον μηχανικῶς πως καὶ αὐτομάτως ἐκείνος δυμας δστις, καὶ-

περι ἔχων πᾶσαν ἔξουσίαν ὅπως ἐμμείνῃ ἐν τῷ κακῷ, γευθεὶς πῦρ τῆς ἐλκυστικωτάτης αὐτοῦ ἡδύτης, ἔχει τὴν σθεναρὰν ἀνδρείαν ὅπως ἀποστραφῇ, ὁ ! οὗτος πρὸ τῶν ὄμμάτων μεγάλης τῆς ἀνθρωπότητος μερίδος εἶναι ἀξιος πολλῷ πλειόνος συμπαθείας ἢ ἐκεῖνοι οἵτινες, μηδέποτε πειραθέντες, ἐτήσισαν καθ' ἀπαντα τὸν βίον τὴν οὐδετερότητα τῆς ἐν τῷ καλῷ ἔμμονῆς.

— Κοπιᾶτε ὅπως μοὶ ἀποδώσητε ἐλπίδα, καὶ εὐγνωμονῶ πρὸς τὴν ἀγαθότητα ὑμῶν· φέρεσθε ὡς ἀληθῆς φίλος, κατὰ τὴν τελευταίαν στιγμήν μου θὰ σᾶς εὐλόγῳ διὰ τὸν παρηγορὸν ταύτην γλυκύτητα· ἀλλ' ὅμως ὅλα ὄμοι τὰ ἐπιχειρήματά σας ἀδυνατοῦσι νὰ γὲ πεισθεῖ, ή μόνη δὲ ἀπόφασις ἦν δύναμαι νὰ λάβω εἶναι τὸ ν' ἀπαλλάξω τῆς παρουσίας μου ἐκείνους εἰς τοὺς ὄποιούς τόδας θλίψεις προούξενησα.

— Καὶ εἰσθε βεβαία ὅτι πράττουσα οὕτω δὲν θὰ τοῖς προξενήσητε θλίψιν μεγαλειτέραν ἔτι ;

“Η ἔνοχος ἀνέσκιρτησεν ἐρυθριάσασα ἀσθενῶς.

— Φρονεῖτε λοιπὸν ὅτι χρησιμεύω ἀκόμη κατὰ τις αὐτούς ;

— Μήπως πάντοτε ἢ βουγάτηρ δὲν ἀπεκδέχεται τι παγὰ τῆς μητρός ; καὶ μὴν ἐκπληροῦσα τὸ καθῆκον αὐτῆς τοῦτο ἢ μῆτηρ, δὲν ἔξαγοράζει ἑαυτῇ τὴν συγγνώμην διὰ τὴν σύζυγον ;

— ‘Ο Δαβὶδ οὐδέποτε θὰ μοὶ συγχωρᾷσθ ! δὲν δύναται ! . . . ἀνέκραξεν ἢ δυστυχῆς μετ' ἀπελπισμοῦ ἀνατρέχουσα διὰ τῆς μνήμης ἐπὶ τὴν ἄφρονα διαγωγῆν αὐτῆς.

— Τὸ εἶχεν πῦρ πράξει τὴν παρελθοῦσαν νύκτα, ἐδῶ, ἀκριβῶς εἰς τὴν θέσιν δου κάθησθε ! ἀνεβόσθεν ὁ λόγιος· ἐπέτυχον παρ' αὐτοῦ λήπην τῆς ὕδρεως ἦν λάβεν, ὡς θὰ ἐπιτύχω πῦρ παρ' ὑμῶν ἀπάρνησιν τῆς παραλόγου ἀποφάσεως.

— *Ω ! . . . μην ἔκαντακις ήττον ἔνοχος, παρὰ τὴν ιταμότητά μου, τότε, ἢ δῶν εἶμαι πῦρ ἀντιστᾶσα πρὸς τὰς παρακλήσεις του ! . . . μοὶ συνεχώροσε, λέγετε ! . . . μήπως δὲν τὸ γνωρίζω ἐγώ, ἀφ' οὐ μὲν ἱκέτευσε κλαίων, σκεδὸν γονυκλιτῶν, νὰ μὴν ἐγκαταλείψω τὸν οἰκόν μου καὶ τὸ τέκνον μου ; . . . κ' ἐγώ οὐδεμίαν εἰσήκουσα ἐκ τῶν ἱκεσιῶν του, οὐδόλως ἐνόπιστα τὴν μεγαλοψύχιαν του, ἀλλ' ἐψυχον ὅπως μηδέποτε πλέον ἐπιστρέψω ; . . . βλέπετε λοιπὸν δητὶ ὀψεῖλω νὰ ἔξαφανισθῶ !

— *Ἄς ίδωμεν, εἶπεν ὁ Σανδρέν, ἔξομολογήσθητε ἀκριβῶς, διηγήθητε μοι τὶ συνέδιν σῆμερον.

Τότε μετ' ἀπολύτου φίλαληθείας ἐκείνην ἔξιστόρησε τὸ δίκτρον αὐτῆς παράπτωμα, μηδὲν παραλείπουσα, οἷονει εὐρίσκουσα πικρὰν ἰκανοποίησιν ἐν τῷ αὐτοκαταρίσει· οὗτος δ' ἐρείσων ἐπὶ τῆς ἐργαστηρίου τραπέζης τὸν ἀγκῶνα καὶ ἐπὶ τῆς χειρὸς τὴν εὐθὺνα καὶ περίνουν αὐτοῦ κεφαλὴν, ἥκροδάτο σιωπῆλῶς ὡσεὶ οὐδεμίᾳς ἥθικῆς συμφορῆς ἢ ἀφήγησις πλύνατο νὰ τὸν ἐκπλήξῃ. Προσηλῶν τὸ βαθὺ αὐτοῦ βλέμμα μετὰ μελαγχόλου πλύντητος ἐπὶ τῆς δυστυχοῦς γυναικός, ἔφαίνετο διὰ τῆς συμπαθοῦς αὐτοῦ ὁ πτῆς ἀναμετρῶν τὴν ἀνθρωπίνην ἀδυναμίαν, ἐν δὲ τῇ ἀχανεῖ αἰθούσῃ, ἥν μόναι αἱ ὁραὶ τοῦ δύνοντος πλισιούκτηνες ἐφωτίζον ἀσθενῶς, κατανυκτικὴ ἡρεμία ἐπεχέστο μετὰ τῶν διμιχλοειδῶν τῆς ἐσπέρας

σκιῶν, εἴτινες ἀμφεκάλυπτον ὄμοι τὴν ἔνοχον καὶ τὸν κριτὴν διὰ σιγῆς σοβαρᾶς καὶ γλυκείας.

‘Η Λουΐζα ἐνόμιζεν ὅτι ἐγένετο πῦρ ἀλλη, ὅτι μεταμόρφωσίς τις ἐλάμψανε χώραν ἐπ' αὐτῆς, ὅτι ἐν τῇ πρέμψῃ ἐκείνη ἀτμοσφαίρᾳ τῆς μελέτης καὶ περισυλλογῆς, ἐν τῷ μέσῳ τῆς ὁξυδεροκούς σοφίας οὐδέποτε θὰ διενοεῖτο καν τὸ κακόν. Κατὰ μικρὸν ὁ ὁξὺς αὐτῆς ἀπελπισμὸς ἐκαλαροῦτο, ἐξέπνεον αἱ ἀποφάσεις της, ἀπροσδόκητος δὲ ἐγκαρτέρησις διεισέδυσεν ἀδυνεσθίτως ἐν τῇ καρδιᾷ αὐτῆς, περάνασσα δὲ τὴν ἀφήγησιν, προσειδὲ μετὰ φόσου τὸν σοφόν, ὅστις ἔμενεν ὅτι ἀκίνητος, ὥστε ἀκούων ἀκόμη. Ἀνέμενεν ἡ δυστυχῆς ὅπως οὔτος ἔξενέγκη τὴν καταδίκην της, διότι κατὰ τὴν στιγμήν ἐκείνην, ἡ ὑπαρξίας καὶ τὸ μέλλον αὐτῆς οίονει ἀπ' αὐτοῦ μόνου ἔξηγτωντο.

Τέλος ὁ Σανδρέν πάγιος, καὶ σταυρώσας τοὺς βραχίονας ἐπὶ τοῦ στήθους, εἶπεν ιστάμενος ὅρθος πρὸ αὐτῆς.

— ‘Η διαγωγὴ σας ὑπῆρξε τὰ μέγιστα ἔνοχος, ἀλλ' ἐν τῇ δυστυχίᾳ ὑμῶν ἔσχετε εὐτύχημά τι, τὸ νὰ εὐρίσκησθε διῆλαδὴν ἀντιμέτωπος πρὸς κυνικόν. *Αν δὲ μαρκήσιος Κονδοττίε, ήττον εὐθὺς ὃν, δὲν ἀπεκάλυπτε πρὸ ὑμῶν τὰς βουλὰς αὐτοῦ καθαρῶς καὶ ἀνευδεμιᾶς ἀποδιωπήσεως, θὰ παρεπλανᾶσθε ἀναμφιστόλως εἰς ὁδόν, ὅπόθεν δυσκερῶς θὰ ἔξηρχεσθε· ἀλλ' πῦρ χάρις εἰς τὴν ἀγρίαν παρασημίαν τοῦ νέου τούτου, ἐστητε ἀκριβῶς κατὰ τὴν κριτήμον στιγμὴν. *Οθεν οὐδίσιαστικῶς τὸ πρᾶγμα δὲν ἐτράπη ἐπὶ τὰ χείρω, σύδεν δὲ κωλύει ὅπως ἐπιστρέψῃτε· παραδειγματίσθητε ἐκ τοῦ σύζυγου ὑμῶν, ὅστις τὰ πάντα ὑπέταξεν εἰς τὸ συμφέρον τῆς θυγατρός σας, καθότι κατὰ τὰ συζυγικὰ ναυαγία ἢ πρὸς τὰ τέκνα στοργὴ δύναται τὸν ἀποβῆτην πρέστατον μέσον σωτηρίας εἶναι τότε αὐτὸν ἢ σχεδία ἢ ἀνθρωποδώτεια, τῆς ὅποιας οἱ ναυαγοὶ ἐπιβαίνοντες, προσεγγίζουσι τὴν ἀκτήν. Ναί, διότι καὶ ὅταν εἴτι οὐδὲν πλέον εὔρεσκη τὶς κέντρον προσηλώσεως ἐν τῇ ζωῇ, δύναται πάλιν νὰ προσηλωθῇ εἰς τὰ τέκνα, καὶ ὅθειλει μάλιστα νὰ φανῇ λίαν γλυκὺς πρὸς αὐτά, διότι, φεῦ ! δὲν εἶναι ἀξια συγχαρητηρίων ἐλθόντα ἐπὶ τῆς γῆς. *Αλλως τε δὲν ἀπήτησαν αὐτὰ ὅπως γεννηθῶσιν· ἀλλοι τὰ ἔγεννησαν ! . . . τοῦτο καὶ μόνον ἀρκεῖ ὅπως τοῖς προσδώσῃ δικαίωμα ἐπὶ εὐδαιμονίας ἐν τῷ βίῳ τούτῳ δόσον οἴον τε πλείονος. Ταῦτα πάντα ὁ σύζυγός σας ἐνόπιστα καθαρῶς, ιδού δὲ ὁ λόγιος τῆς ἐπιεικείας αὐτοῦ· διότι ἀν μόνον ὑμᾶς ἐλάμψανεν ὑπὲρεια, πιστεύω ὅτι δὲν θὰ ἐνεπνέετο ὑπὸ φιλοσοφίας τόδον εὔρειας. *Ἀλλὰ τὸ δικαίωμα τοῦ τέκνου τῷ ὑπηρόσεως τὸ καθῆκον αὐτοῦ, ὅτι δῆποτε δὲ καν φροντίζει ὑμεῖς, οὐδέποτε θὰ διαψεύσῃ ἑαυτὸν· ἔτι μοι διατάττετε λοιπόν ;

— Δὲν διατάττω, εἴτεν ὁ λόγιος μειδιῶν, συμβουλεύω νὰ ἐπανέλθητε ὑπὸ τὴν στέγην σας.

— *Αλλ' ἔγραψα πῦρ πρὸς τὸν Δαβὶδ ὅτι τὰ πάντα τετέλεσται, ὅτι . . .

— Δὲν λάβεν ίσως ἀκόμη τὴν ἐπιστολὴν ὑμῶν, τούλαχιστον ἐλπίζω, διότι αὐτὸν θὰ τῷ προούξενει ἀλγεινοτάτην συγκίνησιν . . . λοιπόν, οἰκονομήσατε τὸν χρόνον· εἶναι ἡ ἔκτη ὥρα, ἐντὸς εἴκοσι λεπτῶν θὰ εὐρίσκησθε ἐν τῷ οἴκῳ σας

— *Αλλ' ἄν ἐκεῖνος δὲν μὲν δεκθῇ :